

"Als Alps m'he adonat que estem fets per al bé"

Dc, 1/04/2015 per Catalunya Religió

Entrevista a Isabel Ferrer, cap del Servei d'Emergències Socials de Barcelona

(*Laura Mor -CR*) Fa uns dies que és a Barcelona, però per dins encara ha d'acabar de tornar dels Alps. Vinculada a la comunitat cristiana de Sant Pere Claver del Clot, **Isabel Ferrer** és la cap del [Servei d'Emergències Socials](#) de l'Ajuntament de Barcelona i ha coordinat l'equip d'aquest servei que s'ha desplaçat a França per atendre els familiars de les víctimes de la tragèdia de Germanwings. En aquesta entrevista a *CatalunyaReligió.cat* intenta posar paraules a la seva vivència i descriu com per a ella, en situacions de dolor extrem, "l'amor de Déu pren una dimensió impressionant". Amb tot, reconeix que "la fe no és un antídot a l'hora d'afrontar una mort inesperada" i destaca el suport de tanta gent anònima que li fa pensar que "estem fets per al bé".

Podeu llegir aquí el seu testimoni en primera persona:

"No visc les intervencions des de la fe com si fos un espai particular. Jo només sóc una. De manera que tot el que faig ressona dins meu. De les setanta persones que treballem en aquest servei d'emergències, la majoria de companys que no són creients i, en la nostra feina, el que sentim i expressem moltes vegades és el mateix.

Sovint intervenim en una situació de pèrdua dolor molt intens de la persona en què tots nosaltres estem com nus: la gent es mostra amb una transparència i senzillesa que és difícil que es doni en cap altre esdeveniment de la vida. Allà no hi ha lloc on amagar-se: és tot pla, com un camp de Castella. Et trobes amb l'altre amb una dimensió molt profunda, una situació de dolor absolutament extrem.

L'altre et deixa participar d'aquesta intimitat seva i deixa que l'acompanyis. I tu ho fas des del respecte més profund, sabent que trepitges un espai sagrat. Aquesta sensació jo l'expresso així i els altres companys no creients ho expressen d'una altra manera, però tots estem dient el mateix."

"En situacions extremes mostrem la veritat del que som"

"Què em ressona? És allò del Regne, entendre que l'evangeli és viu, no és només una cosa que recitem. És poder-te trobar amb una persona i sentir que és germana teva, més enllà del llenguatge, simplement pel que ha passat.

Aquests dies allà als Alps el silenci era un silenci profund, difícil d'explicar. Un silenci no sols pel paisatge, sinó un silenci de dintre, on connectaves amb l'altre, que és el teu germà. Hem estat amb gent d'Israel, d'Austràlia, d'Alemanya... no conec els seus noms ni ells tampoc el meu. Però això queda en segon terme. Et sents en comunió amb totes aquestes persones.

Penso que en situacions extremes mostrem més la veritat: la veritat del que som, la veritat d'aquesta realitat més profunda. Tot el que es diu l'evangeli ho vius, es posa de manifest. No acabes d'explicar-te què passa però saps que és alguna cosa que no controles: el vincle amb l'altre que no coneixes o el vincle amb la muntanya, que és on estaven tots els cossos...

Aleshores, tot això de Déu, de Jesús, de l'amor pren una dimensió impressionant. No és que puguis dir 'estic sentint això perquè sóc cristiana...'. No, no, no. Això ens passa a tots, creients i no creients, i no ho sabem explicar. Dintre del marc d'una església hi ha uns conceptes, un dogma... Però quan estàs en espais així, on hi ha gent que està patint d'una manera tan extrema perquè ha perdut el fill o la jove... és difícil de confondre amb alguna cosa que no sigui Déu.

Però no s'assembla al Déu tancat dins d'una església o tancat dins de l'evangeli... és un Déu que ho és tot. I s'expressa sobretot amb silenci, amb mirades, amb gestos entre nosaltres, que tothom ho percep. Nosaltres hi posem un nom i els altres encara estan més desconcertats perquè no saben què està passant. Jo penso que això és Déu en nosaltres. És això del ser un, amb els altres, amb la muntanya. Aquesta realitat profunda que toquem tots els que estem allà, per molts és inexplicable. Com aquelles experiències místiques que tenen els sants i que descriuen tan bé en els seus llibres i poemes."

“Iniciar el dol persones que no són de cap religió”

"Aquests dies hi havia un capellà, un rabí, dos pastors protestants, un bisbe... i estaven dintre d'una sala, que havien anomenat capella ardent, on farien una celebració interconfessional. Però la gent deia que volia estar davant de la muntanya. Feia fred i no es veia pràcticament res, només la neu... però allà es percebia d'una manera més bèstia la immensitat, la infinitud. Tothom tenia orientat el cor cap al mateix lloc, totes les mirades anaven cap a la muntanya, les pregàries... Em recordava quan a missa diuen 'aixequem els cors'.

Déu estava allà fora i tothom el percebia, independentment que fos creient o no. I hi havia gent que no tenia religió. De fet, un dels problemes més greus que hem tingut és com iniciar el dol persones que no són de cap religió i que no tenen previst com acomiadar els seus morts.

Es van fer dues cerimònies, amb gent de totes confessions i nacionalitats. El bisbe que va presidir va ser un home molt prudent, va fer una pregària sòbria, no li faltava ni li sobrava res. Tothom va estar molt encertat: el rabí, el noi que representava els musulmans, el protestant... van saber recollir el dolor que hi havia en l'ambient."

“L'únic que pots fer és estar a prop per humanitzar aquest dolor”

"Aquests dies van ser molt intensos, però aquí a Barcelona ho vivim de manera quotidiana. És la nostra feina. Sovint quan acudim a una emergència, hem de comunicar la mort als familiars. Aquesta vegada les famílies ja sabien que els seus éssers estimats havien mort. Per nosaltres la feina no va ser tan dura com d'altres vegades. Sí que puc parlar del que passa en aquestes situacions i penso que s'ha de fer.

La fe no és un antídoto alhora d'afrontar una mort inesperada i violenta, sigui per un suïcidi, per un accident o perquè l'ha provocat un altre. T'has de situar. Jo em

pregunto què s'ha de fer en aquestes circumstàncies. Portar companyia, portar consol... és que no pots fer res! Quan la gent pateix tant, l'únic que pots fer és estar a prop per humanitzar aquest dolor. Però tot allò que es diu 'a mi m'agradaria portar esperança, pensar que està al cel...' això no és possible. L'únic que fas és compartir el dolor de l'altre i acompanyar-lo.

Els que intervenim som psicòlegs, treballadors socials, amb moltíssima formació. Però hi ha una part d'aquest acompanyament que és un deixar-te anar, un acompanya l'altre. I això no ho aprens a la universitat."

"Estem fets per fer el bé"

"Aquests dies he sentit dir moltes vegades allò de 'que valents... això que feu és molt impressionant, jo no ho podria fer'. Em fa pensar en la paràbola del bon samarità: si ningú no ho hagués pogut fer aquell pobre desgraciat encara estaria tirat al camí. Això no parla de nosaltres, no parla d'una feina extraordinària. Això parla de qui està patint. Què faries? El deixaries allà sagnant, plorant? Què faries? Doncs ho faries igual que qualsevol. Potser no tan professionalment, o amb poc encert, però tothom ho faria.

Em vaig quedar parada de l'actuació de molta gent: polítics, gent de protecció civil... el que feien era acompanyar, intentar sostenir aquella gent que plorava, i que estaven absolutament trencats pel dolor, moltíssima gent que estava dissociada...

Amb tot això que hem viscut als Alps m'he adonat que efectivament estem fets per fer el bé, malgrat hi hagi gent que en un moment determinat fa barbaritats. Entre aquest donar-se de tothom i, si efectivament aquest senyor va estavellar l'avió voluntàriament, el contrast és brutal. I no et passa desapercbut, almenys als que estem allà en aquell moment. Sí que és veritat que hi ha mal, però veus tantes mostres del bé en persones que queden absolutament anònimes...

Com les dones del poble que han preparat pastissos per als treballadors i voluntaris. No és que ens fessin l'esmorzar, és que pensaven en nosaltres i al pensar en nosaltres, pensaven en els familiars. Quanta gent es va oferir per fer coses! Gent que no sortirà enlloc però que posen el que són a disposició. Gent que et renta la roba, qui s'ofereix de traductor, persones que obrien les portes de casa seva per deixar dormir els afectats. Això és un miracle! La gent que posa tot el que té a disposició dels que estan patint.

És emotiu, i no de dir 'mira què bonic', sinó de pensar que estem fets per ajudar-nos, per estar uns al costat dels altres. És una vivència profunda, d'esperit, d'aquesta bondat de les persones, d'aquesta essència compartida. També es dona aquí quan hi ha situacions d'emergència que potser no són tan mediàtiques, però on la simptomatologia, el dolor que senten les persones és el mateix, i surt el millor de nosaltres mateixos.

En aquests casos la trobada amb Déu hi és, però no la pots controlar. Passa d'una manera en què t'adones que no tens cap iniciativa. No és que ara jo prepari un espai de pregària i busqui aquest contacte més íntim amb Jesús. Crec que va lligat a situacions de dolor extrem, del mateix dolor que sentia Jesús i que sentien els seus companys que l'estimaven. Pots posar-li el nom que vulguis, però està fora de tots els circuits que hem establert perquè es manifesti la nostra espiritualitat: és molt més gran, no hi cap enlloc. T'adones que és infinit, que és il·limitat, que és

immens."

“Sabem on anem i ningú s'amaga”

"Quan l'alcalde ens va trucar dient que anéssim fent maletes, que un grup havia d'anar als Alps, o quan ens truquen dient s'ha suïcidat una persona i que hem d'atendre els familiars, nosaltres ja sabem que anem a un lloc on ens posarem malalts, que tindrem un impacte molt bèstia. Hi ha gent que després d'una intervenció et diu 'a la nit dormo amb el llum encès' o 'fa dos dies que estic vomitant'.

Però tots hi anem, ningú no s'amaga, tothom puja al cotxe. I no només això sinó que la gent s'ofereix voluntària per fer relleu als que ja hi són. I dius... estem sonats? Tu el que vols davant de tant de dolor és fugir. I això no passa. Ja sabem on anem i malgrat saber que ens posarem malalts, que patirem, que veurem escenes que ens impactaran, que no ens deixaran dormir ni menjar, malgrat tot hi anem. I no hi anem amb alegria i entusiasme, però hi anem. Diuen que Jesús no es va amagar d'allò que li va tocar viure. Això m'impresiona molt."

[Fotografies: Le Vernet, Isabel Ferrer]